

ДУХОВНИ РАЗМИСЛИ

Пламен МЛАДЕНОВ

Едно от предизвикателствата за християнина са човешките взаимоотношения. Срещаме се с различни хора - някои дори не забелязваме, с други сме много близки, с трети ни е трудно. Някои от нас общуват не лесно, други предпочитат да прекарват целия си ден сред хората; едни са приятели с всички, други са с конфликтна нагласа. Но за задълбоченото общуване е необходимо нещо повече от природна даденост - това е истинско изкуство и наука и изисква пълното участие на сърцето и ума. Несъзнателно даваме на всички и вземаме по нещо от всекиго. Този взаимен обмен трябва да бъде поставен под контрол, за да елиминираме лошите влияния и в двете посоки, като същевременно съумеем да дадем най-доброто от себе си и да получим от другия това, което ще ни обогати. Едни трябва да бъдат насърчени - хора, нападани от трудности и изкушения. Други са слаби, с ниско самочувствие; те се нуждаят от нежност и топлина, за да укрепнат. Трети са назовани в Писанието с думите "opak човек" (Притчи 16:28) и понякога с тях се налага да се преборим. Има и такива, които са наречени "безумни" и контактът с които е лишен от смисъл: "Отмени безумния човек, щом си узнал, че той няма разумни устни" (Притчи 14:7). Това не означава да ги презираме или игнорираме, което би било грях, а просто, че Господ не ни е изпратил при тях; Той работи и за тези хора, но не чрез нас.

Исус наистина обича всички и се грижи за всекиго, в това число и за "неблагодарните и злите" (Лука 6:35). Той е съумявал да се държи по подобаващ и адекватен начин с всеки човек, наречен е "сърцевед" (Деяния 15:8). Със сигурност е било изключително преживяване да общуваш с толкова съвършен Човек, Който разбира всичко, чете в сърцата и Чийто говор е така превъзходен. Учениците Му са били най-привилегированите хора на земята, хората, получили най-голямата светлина. Те са приемали Неговото влияние и са Му подражавали.

Никой модел за подражание не е достатъчно възвишен и съвършен, че да ни издигне и облагороди без опасност от грешки. Напротив, на Исус не само е напълно безопасно да подражаваме, но това е и единственият начин да се преобразим "в същия образ от слава в слава" (2Кор.3:18). Макар че не е между нас днес, както при учениците, ние можем да общуваме с Него, приемайки влиянието Му чрез Божието Слово и молитва. Апостол Павел казва другите да бъдат негови подражатели, но "в

Христос" (1Кор.4:16,17). Как е общувал Исус?

Преди всичко Той е обичал всеки човек. За да можем да разберем какото и да било, трябва да го обичаме. "Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, има общение един с друг..."

търпелив към невежество или слабостите на другите, който говори необмислено или постъпва неразумно, може да си затвори вратите към сърцата, така че никога повече да не ги спечели." ("По стъпките на великия Лектор", с. 118) Понякога мо-

же да се стремим да водим хората при Него, заявявайки, че ние не сме съвършени. Виждал съм такива, които с твърде голяма увереност убеждават другия да им повярва и да ги послуша, сякаш Бог им е дал видение. То-

ху себе си, увеличаваме познанията си, облагородяваме душата си, каляваме волята си. Господ е създал хората с вроден стремеж към съвършенство, "положил е и вечността в тяхното сърце" (Екклесиаст 3:11). Всеки християнин установява,

тъпленията си"; и Ти прости вината на грехами" (ст. 5). Кръстът на Христос е превъзходният център на християнския живот. Всъщност ние сме съгрешили, защото сме се пуснали от Бога. Кръстът е мястото, където можем да се върнем и да изградим отново връзката си с Него, по-здрава от преди.

Как да постигнем истинска духовност, благочестив характер и съвършена мъдрост, чрез които да прославим Бога? Чрез Исус. Това е универсалният и обобщаващ отговор. Необходимо е да Го направим свой Господ, т. е. да Му предоставим управлението на живота си и да оценяваме себе си чрез Неговата преценка, а не чрез преценката на света. Бог в Своето Слово е достатъчно ясен по въпросите на благочестието, Той иска да каже точно това, което е казал. Заобикалянето на изискванията Му ще ни отдели от Него. А съобразяването със света ще отклони погледа ни от Христос, ще изкриви ценностната ни система. Стремехът към външна показност, все едно дали чрез търсенето на публични изяви, или чрез обличането по нехристиянски начин, ще има своята сигурна последица - ниска духовност. "Исус отбягваше външната показност. През всички години в Назарет Той нито веднъж не демонстрира чудотворната Си сила. Не търсеше високо положение или присвояване на титли. Неговият тих и скромнен живот, а даже и мълчанието на Писанията за ранните Му години, ни дават важен урок. Колкото по-тих и скромнен е животът на едно дете, толкова по-запазено е то от излишни вълнения и толкова по-близо е до природата, толкова по-годен е животът му за физическа, умствена и духовна сила." ("Животът на Исус", с. 33)

Ако възприемем Божиите критерии и искрено преценим живота си, със сигурност няма да останем удовлетворени. Но нещата не остават само до нивото на прочита на повествованието за съвършения живот на Христос и временното забравяне за нашия собствен. Можем да живеем с Него. Той ни обича и знае как да ни преобрази. Желаете да обитавате в нас и да направите живота ни като Своя. Наша привилегия е да говорим с Него за всичко и Той да ни говори, да станем едно с Него. Той ни е създал и това не е било напразно, а със специален замисъл.

Призови Го и ти, който четеш тези редове, и Му отвори сърцето си! Тогава Той ще коригира грешките ти и ще превърне твоя живот в шедьовър, създаден от великия небесен Майстор.

Пламен Младенов е проповедник в адвентната църква във Видин. Подробно го представихме в бр. 9 от 2005 г.

Който обича брат си, той пребъдва в светлината и в него няма съблазн. А който мрази брат си, той е в тъмнината и в тъмнината ходи, и не знае къде отива, защото тъмнината е заслепила очите му" (1Йоан. 1:7; 2:10,11). Има хора, които презират други и си мислят, че ги познават по-добре, отколкото самите те се познават. Но това е абсолютно невярно. Човек или вижда другия с любов, или нищо не вижда.

Следващият най-важен урок, който съм научил в живота си по отношение на общуването, е, че човек трябва да бъде добър слушател. Главното в разговора е да слушаш. Може да си разбрал вече мисълта на другия, но ако не се налага поради изключителни причини, не го прекъсвай, защото той ще остане неудовлетворен. Може да смяташ, че всичко ти е ясно и да бързаш да му дадеш съвет, но той вероятно няма да го послуша, защото сърцето му ще бъде заключено. Всеки проповедник или мисионер, всеки християнин трябва да се научи да изслушва хората и да не ги прекъсва. "Божий работник, който проявява липса на учтивост, който се показва не-

же да сме заслужили думите, които Йов отправи към своите "утешители": "Много такива неща съм слушал; окаяни утешители сте всички... Слушайте внимателно говоренето ми и с това ме утешавайте. Потърпете ме и аз ще говоря; а след като изгоря, присмивайте се... Дано мълкнете съвсем! И това щеше да ви бъде за мъдрост. Слушайте сега доводите ми и обърнете внимание върху жалбата на устните ми." (Йов 16:2; 21:2,3; 13:4,5)

Когато сме изслушали другия, можем да го разберем и да преценим какво да му кажем, а той вече ще бъде в състояние да ни чуе. Това, което говорим, трябва да бъде "винаги с благодат, подравено със сол" (Колосяни 4:6), т. е. от Святия Дух и основано на Божието Слово, независимо дали става въпрос за насърчение или изобличение поради грях. Непременно Господ трябва да присъства в разговора ни, дори да не споменаваме името Му изрично, ако говорим с невярващ. Нека помним, че колкото и да сме сигурни в собственото си мнение, може и да сме се заблудили. Единственият безгрешен човек, живял някога на зе-

ва е грешка - не само че може да не сме прави, но и не трябва да се превръщаме в ум и съвест на никого, а да го насърчаваме сам да мисли, търсейки мъдрост от Спасителя.

И още нещо, което може да ни спести много разочарования - трябва да знаем, че напълно можем да се доверим само на Бога: "Но Исус не им се доверяваше, защото познаваше всички човеци и защото Той нямаше нужда някой да Му свидетелства за човека, понеже Сам знаеше какво има в човека" (Йоан 2:24,25). Склонни сме да се въодушевяваме от добрите си впечатления от някого и да го идеализираме, да му се доверяваме, а после, когато видим недостатъци в него, да го отричаме. Всъщност човешкото естество винаги е слабо и ние самите не правим изключение. Има неща, които трябва да разкриваме само пред Бога, особено когато се касае за чужди тайни, защото с тях може да се спекулира.

И третата голяма сфера на общуване и взаимоотношения в нашия живот след Бога и хората сме самите ние. Прекарваме време в разговор със себе си, в работа вър-

че пречката към постигането на тази цел е грехът. Той покварява силите ни, разбърква мислите ни, опорочава отношенията ни с другите, себелюбието заема мястото на любовта в сърцата ни, а чувството за вина отравя живота ни. Без намесата на Изкупителя животът ни бил мъчение и рано или късно смъртта би била по-скоро избавление, отколкото наказание. Христос освободи всички човеци и вярващи, и невярващи от ямата на греха, макар че вторите не го осъзнават. Но за християнина прощението е изключително преживяване, което носи повече благодат от преди. Парадоксално е това, че след искрено сърдечно покаяние и прощение ставате по-богати, отколкото сте били. "Блажен онзи, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит. Блажен онзи човек, на когото Господ не вменява беззаконие и в чийто дух няма измама." (Псалм 32:1,2) Вместо да е черно петно в живота ми, грехът ми е покрит и обогатен от Христовата кръв, защото съм стоял в подножието на кръста. "Признай греха си пред Теб и беззаконие си не скрих. Казах: "Ще изповядам на Господа прес-